

MOMCO

Kai atsitrenki į sieną

Ištiko beprotybės akimirka ir aš nusprendžiau bėgti maratoną. Bet kuris maratonininkas jums pasakys, kad žudo ne bėgimas, o treniruotės. Tai valandų valandos, kai apsiavus sportbačius reikia tiesiog nužingsniuoti kilometrus, kad įgautumėte išvermės, reikalingos lenktynėms baigti.

Varžybų rytą buvau pasiruošus geriausiai, kaip galėjau. Po starto šūvio palaikiau tolygų tempą, kilometrai bėgo akimirksniu. Tačiau įpusėjus bėgimui pradėjau jausti, kad kojos pavargo. Ėmiau bėgti lėčiau. Aplenkiau šlubuojančius bėgikus, man pradėjo skaudėti kelį. Ties 34 kilometru buvau išsekusi. Po daugiau nei keturių valandų bėgimo, fantazavau kaip galėčiau suvaidinti traumą ir sustoti. Tiesiog norėjau, kad lenktynės baigtųsi ir baigtųsi skausmas. Jaučiausi kaip atsitrenkusi į sieną.

Būti mama ir darbuotoja - tai tarsi bėgti maratoną, kuriame kirtus vieną finišo liniją, prasideda sekantis bėgimas. Dažniausiai mus nuvargina ne svarbūs gyvenimo įvykiai, o nesibaigianti kasdienė rutina. Tai skalbimas, vakarienės gaminimas, milijonas sprendimų, kurie patys savaime yra nereikšmingi, bet susumavus yra gigantiškas kiekis. Kiekviena mama kartais atsiduria ties išsekimo riba. Meldžia, kad stresas baigtųsi. Atsitrenkia į sieną.

34-ajame kilometre, kai jau ketinau pasiduoti, išgirdau pažįstamą balsą. Priekyje, šokinėjo dvi mano draugės, jos mojavo rankomis ir džiūgavo tarsi būtų Olimpiados finalo liudininkės. Jų triukšmingas tikėjimas, kad sugebėsiu užbaigti lenktynes, mane įkvėpė. Pajutau kaip mano energijos lygis vėl pakilo. „Aš sugebėsiu! Aš pasieksiu finišą!“ „Taip!“ - šaukė jos. „Tu gali!“ Aš bėgau. Aš užbaigiau lenktynes, o kiekvieną skausmingą žingsnį skatino draugių meilė ir padrąsinimas.

Kartais mums pritrūksta išvermės nesustoti. Kad ir kokiame maratone bebūtumėte - motinystės, santuokos, darbo, finansiniame ar dvasiniame maratone - jums nebūtina bėgti vieniems. Dievas mums siūlo galimybę, kuri nepriklauso vien nuo mūsų pačių vidinės stiprybės.

Biblijoje, Laiške žydams 11, 1 sakoma: **„Tikėjimas laiduoja mums tai, ko viliamės, įrodo tikrovę, kurios nematome.“** Tikėjimas – supratimas, kad su Dievo pagalba pramušite tą sieną. Tai pasiryžimas atsisakyti vienišumo, bet pasikliauti Jo pažadu, kad Jis suteiks mums reikiamos išvermės. Kartais ji ateis antgamtinės ramybės, stebuklo ar Biblijos eilutės pavidalu. Kartais tai bus Jo dieviškoji meilė, įgaunanti brangaus draugo pavidalą, kuris triukšmingai jus palaiko, kad pasiektumėte lenktynių finišą.

2024 12 02 tekstą pagal Stacey Morgan <https://www.themom.co/> parengė Lietuvos šeimos centras www.lietuvosseimoscentras.lt Norite paklausti, pasidalinti mintimis, rašykite kiekvienaimamai@gmail.com

